

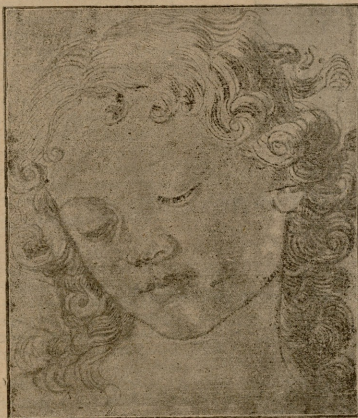
სახალხო ფურცელი

სურათებიანი ლამაზი

ბაზით № 733

ლაზარის № 131

კვირა, 27 ნოემბერი 1916 წ.

ბავშვის სახე. სურ. მიქელანჯელოსი.

მგოსანი

კუბოეთის მზარეშო, მგლოვიარე მზარეშო,
მოთქმა-სინწუხარეში, ცრემლთა სიღვარეში,
ჟვარსკვლაყო ლანეში—
დაიბადა მგოსანი!

კუბოების ლანდებში, ცრემლების ფვრადებში,
ცხოვრების ბნელ ფანდებში, ბედის ციფ ფოლადებში,
იღერა და—პანგებში
შეკვნა მზე სხივსანი!..

და მგოსანი მღეროდა, ეამთა საეღფეროდა,
და სულ არა სჯეროდა თუ სიკვდილი ელოდა,—
ტახტად დასდგა მდილი და—
თვით პორფირი ჩაიკვა!..

და სიმღერა ფრქვეული, მზის სუნთქვად დარბეული
აინთო და გრძნეული მგოსანი ცეცხლული,—

ერთ ღღეს ფერ მიღეული—
თვის პანგებში ჩაიწვა!..

და მზეც ჩაქჩა სნეულად, უფოსნოდ, იკუნეულად,
და კუბოეთს წვეულად—ცრემლი დარჩა ეულად,
თვალზე ჩამომტვრეულად,
გლოვის გამომსახველად!..

და მზისათვის მლოცველნი, გულის კენესით მომცველნი
მოიჯარენ ყველანი და, მგოსნისა სამარეს,
ძეგლად დააკმარეს—გლოვის ცისარტყელანი,—
და ის ძეგლი ვარდებით, მზესთან შენაფარდებით,
მორთეს, მოაქმარეს!
და ძეგლს დღესაც ამკობენ, გლიან და ამობენ:
„მზე კვლავ მოვა მზახველად“!

ს. ფაშალიშვილი.

„ბ ა ტ ლ ე ნ ი“

ყ. ტეტეიერისა.

ძღვნად თანამომე კალმოსნებს ნოარგმნელისაგან.

სამი წმიდანი.
სებ. დედ-პოზიზ-ს.

ის მიდიდა, მიდიდა და მიდიდა... მიდიდა დილის ხუთ საათს აქეთ და თავის ჩექმებს და მითიდა რა ყოფაში იყო. მზე ცის თითქმის შუა გულზე ამოვარდებულიყო. ქალაქიდან იმას კარგა მანძილი გაველო, ოც ვერსამდე და ეხლა მინდო-მინდო მიდიდა. სად იყო, საით ელო გზა არ იცოდა. მიდიდა კი სულ წინ, წინ და წინ.

მიდიდა და უტარდებდას არ აქვეყნდა არც თავის ჩექმებს, მიდამოს, არც იმას, რომ აქამდე პირში ლუკმა არ ჩაელო. დიდ, გვერცულბულ გახეთ ოლიონდ კი იყვის და—ს რედაქტორმა, რვა ათასი ხელის მომწერი რომა ჰყავდა და სამი სვეტც განცხადებებით ამოივსო, შეუკვეთა მას დაეწერა ათას სტრაქონიანი მოთხოზობა „მზე-ს სათაურით და (ხუმრობა ხომ არ არის!) სტრაქონში შვიდი კაპიეკი აღუთქვას შვიდი კაპიეკი ათასჯერ შვიდი ეს შვიდი ათასი კაპიეკი, ანუ შვიდი კაპიეკი თუმანი. შვიდი თუმანი... უჰ! შვიდი თუმანი...“

ზოფულმა სიმღერა შემოსახა. მკათათვე ჩაიღდა. „ოლიონდ კი იყვის და—ს რედაქტორი კი სამი მუდმივი თანამშრომელი დეთხოზოვა დასცხვენებულად. ის მუდმივ თანამშრომელად არსად იყო: არსად იწვევდნენ. „მისი საწერლო ნიჭა აფსუსია საგახეთილი“. და იმის წყალობით, რომ მასზე ასეთი კარგი აზრის იყვნენ, იგი თვეში 48 მანეთიდან 102-მდე შოულობდა, როცა გავიხტის „რეპორტორები“ 200—300 მანეთს იზარბებდნენ. ერთხელ გაუღომა მხოლოდ ბეღმა, ერთხელ, ამ ბოლო დროს, როცა საშობაო მოთხოზობაში სამი თუმანი და ცხრა მანეთა მიიღო.

მაგრამ მას აქეთ, იმ ამ მკათათვემდე მას არც ათი მოთხოზობა არ დაუბრუნებდებოდა. ჯერ ერთი იმისთვის, რომ ოლიონდ კი იყვის და—ს რედაქტორს, რომელთანაც მას უფრო ჰქონდა საქმე, არ უყვარდა, როცა იმის თანამშრომლები მოპარდაპირე ეჭრნალ-გაგუნთებში სწერდნენ, „მიმდინარე საქმეები“ და საყოველღეო ფელეტონი კი მას დროს ართმევდა და შეძლებდა აღარ ჰქონდა ეწერა მოთხოზობები. მეორე—სამხილიოგრაფიო განყოფილება, რომლის სტრაქონში ორ კაპიეკ ნახებავს იღებდ, ფრად დიდ დროს ინდიომებდა.

თუმცა არა, იმის მდგომარეობა, როგორც ოლიონდ კი იყვის და—ს შტატ გარეზე მყოფ თანამშრომლისა, სახარბიელო იყო: რედაქტორი მუდამ ფეხზე დგებოდა, როცა მას მოსვლის ან წასვლის დროს სალამ აძლევდა, გვას კი არ უძახოდა, არამედ „ბატონო“

მწარე მოხაყალი

ყ. ტეტეიერისა

წყნარი, დამწვინებული გავხედე მწარე მომავალს, რაწეთუ სხვა გვარ ვითარ უნდა მიზარით მისკენ თვალი, როცა იგი გვირდ აღზვივი, აუტლია?

უჰ, რა ქუწენა, სედა, ტკივილი ჰხუთავს, ჰკოდავს გულს!.. სხვანაირ შრიალებდა ტყე, სხვა გვარ ზუტბუტებდა მდინარე, ვიდრე არ ჩომპორკია ზარი მან, რამაც მწარე მომავალი გააღღევა-ლობის კანგახე ამოჰქარგა...

სხვანაირ კაშკაშებდა მზე, სხვაგვარ მოძრაობდა ხელოც და ფეხბი, სხვაგვარი იყო სუნთქვა შენი, ფეჭი და გრძობა...

შენ ისეთი არ იყავ, როგორც დღეს, ვიდრე არ მოხდა ის, რამაც მწარე მომავალი აუტად ჰქმნა, გარდღევილი.

გახსოვს, გახსოვს?

რას მისცემდი, რომ ისეთივე გაგვეღვიძა, ვითარ ოდესმე, რომ გეფიქრა, როგორც წინად, ცხოვრებაზე, და არა შენს მწარე, მწარე მომავალზე?..

მწარე მომავალი, შენ რომ სკვრეტ, შენ რომ იცა—შენთან არს მუდამ; სხვაზე, სხვა რამზე ვერ იფიქრებ, ვერ იოცნებებ?..

რას მისცემდი, რომ ისეთივე გაგვეღვიძა, ვითარ ოდესმე... რა არს შენი ტანგვა, ტანგვა წინანდელი, ტკივილი, სასო-წარკვეთა—იმ წუთთან შედარებით, როცა პირველად სცან, რომ მწარე მომავალს ვერსად გაუსხლტებოდი, გვერდს ვერ აუხვევდი?..

სცხოვრობო, სცხოვრობო მაგრამ ვით სიკვდილ მიხიჯილი, წამება მიხიჯილი... ყოველი ლუკმა ჰურისა შენთვის ბალღამა, ყოველი ჭამი შენი—სამინელება, ყოველი ფეჭი—სიკვდილი...

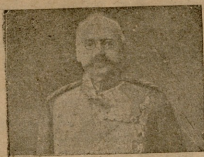
ძრწოლად შენს წინაშე ძრწოლას; ფიალა, სამსალით საცენი,— შენს აბეჯისთან, მახვილი—შენსა მკერდთან და ეკალი ქვეშე ფეხბითა შენთან...

ოჰ, ვი, ვი, ვი და ასჯერ ვი მას, ვინც ჰკრძობს, ვისაც განუტკეპრებთა თვისი მწარე მომავალი..

სანგანიძე.

ანსტრისი ახალი იმპერატორი კარლოს 1 (დაიბადა 1887 წ. 17 აგვის.)

ტრეპივი, მინისტრა ხაბუოს ახალი თავმჯდომარე.

ევაი.. მილკას შვიტლბა ფთხრას—დედასთან შვიდეგარი, ევას კი ორი კვირის შემდეგ—რედექციასი „საშური საქევაო.“
 მაგრამ აქამდე, თითქოს ჯობრივო, ერთი აზრი არ მოსვლია თავში „მზეზე“. მა, აბა რას დასწრის მამ, რომ სტრიქონი შვიდი კაბე - ლირდეს... მთელი კვირა იფეჭრა, იფეჭრა და ვერაფერი მოიგო... ერთი აზრი ვერ ვაზნასკვა, როგორც ხანდისხან მოხდენ-ბა ხოლმე. სიციხისაგან, მტეგრისაგან, ქალაქის ლულისაგან მოდუნ-და, მოიქნცა. ეს შემოქმედების ხელს უშლიდა ფრთა გაეშალა ოთხი დღის შემდეგ უნდა მოთხრობა ჩააბაროს, იმას კი ვარ-და ექვსიოდ ფურცლის, წარწერით „მზე!“—მოთხრობა გეტორი ერთნევირისო არაფერი ჰქონდა.

და აი დილას გამოსწავა მინდვრისკენ, რომ შემოქმედების წყა-როს დასწავებოდა.

გაზში გამოქცეული შებედა, ეხლახანს რომ იყიდა იმისაგან პატარა მოთხრობების კრებული და სამ-სამი მანეთი მისცა ფურ-ცელში. იმასთან იმ სტამბის პატრონიც იყო, სადაც ის მოთხრობე-ბი უნდა დაბეჭდილიყო. ველოსიპედებით მოდიოდნენ, გამომცე-ული—ჭევიშის ფერ ქუთოქში, ხოლო მესტამბე—მუქ-მუქვანე სათუ-ნებელში გამოწყობილი. ორივემ რაღაც სხვანიარდ დაუჭრა თავი... ძლიერ განათლებული ხალხია. იმას, მართალია, არა აქვს არც ვე-ლოსიპედი, არც მუქ-მუქვანე სათუბნებელი, სამაგიეროდ აქვს „მოპე-ვალი“. ვინ იცის მეორე სენეკევირი არ გახდებდა, ან პრუსად—ტრის დიდებად... ისინი კი ვაჭარი ხალხი...

თავი ამჟამად ასწია და „საქუთარო ღორსების შეგნებამ“ აუფსო თვალი. ის—წერალია, ინტელიგენციის თავიგული მართალია, ამ თავიგულს გაბუნებელი შარავლი და დეფლუილი ფესაცემელი ამ-შენებს, მაგრამ შერბრები და მბატერები ვინც ინტელიგენციის თავიგულია. Evviva l'artel

ის მიივლიდა და შემოქმედებს ეძიებდა, შემოქმედებს, რომ ათას სტრიქონიანი „მზე“ დაეწერა და შვიდი თუმანი მიეღო. მი-დიოდა ღრმად ჩაფურქებული და ირგვლივ ვერაფერს ანჩენდა.

ჭევიკობდა, ჭევიკობდა, ნამდვილად—სცდილობდა ეფეჭრა რალაკაზე. უტებ წიბორძიკა და თითქოს გამოფხილდა.

ირგვლივ მინდორი იყო, მინდორი, მინდორივით ოქროს ზღვა. საითაც კი გაიხედავდი, ყველგან მინდორი იხლებოდა, ნზისგან ავარჯიარებული, ზღვა ნათესო... ამ ზღვაში კი ამ ტულბებში, შუქი და ბზინგა რომ ალიცილებდა—წითელ-კაბა ყაყარი, ცისფერი ცოცხანა, შეზავრედებული ყაშირი და ყვითელ, კრიალა ჩალს ქუ-ღინაში, და თეთრ პერანგა გულტებთ, თავმოაიანი, თეთრ პერანგა და უბრალო იუმბკიანი დედაკაცები. ვერცხლივით მოუღვარე, ფოლადის ნამგლებს იმათ ხელში კრიალ-წკრიალი გაუღო-დათი. ზოგი სცედავს,

გეტორიოვი.“ ახალ წელიწადს მას სასტურმო ოთახში იღებდა და არა სასადილოში, როგორც გაზეთის „რეპორტიორებს“. ცოლის დღეობაზე, სცეკვაო საღამოს რომ გამართავდა, საპოლიტიკო და საეკონომიო განყოფილების ხელმძღვანელთა გარდა იმასაც იბატე-რებდა. აჲ, დიდი კაცი ხარ, დიდი! ე, ვიყოთ შენს ადგილზე!...— იუბნებოდნენ მას „ოლიონდ კი იყვეს და...“ რეპორტიორები ლაპლა-პა „ცილინდრებში“, უჯკედინ შარვლებსა და სხვა და სხვა ფერ ყელსაბამით გამოწყობილი. ბიროში დასკენოდნენ, აღნიშანებდნენ— თითოეულს მათგანს შეეძლო საზაფხულო ბაღის წასუღიყო, მსა-ხიბო ქალბუთანი შექცეოდნენ გზამხამ ნაღებზე, ნისიად ან თვატრის დ რეპტორის, რესტორანის პატრონის თუ ახლ პიერის ავტორის ქება-ხოტბას შეჰპირდებოდნენ. თითქმის ყველანი შინ დილითა ბრუნდ-ბოდნენ დღეანიტ გამოლოშლილი. იმის ვახშამი კი იაფი იყო და მცო-რე დროს ინდამებდა: ორ მუხეს იყიდა თითოს სამ კაბეიკად, ორ ბულკაა ორ-ორ კაბეიკად და შესკებდა იქვე, საღმე შესახვევში. შინ, საღამოთი ისეთი სცეკალიერე იყო, სეფდიანობა: ოთხი შაშველი კე-დელი, ლემელი, ორი სკამი, პირსამანი, ქუქყიან სუფრიანი შავდა, მერლით მოხუტებული „კამოლი“, კალათი, სკივირა—აი იმის ავლა-დიდება. პო, მართლა, ოთახში ბეგერი იყო აბანოს კიაც, მაგიდაზე ბატონის ასულ ევას სურათი იყო საწერელს მიყუდებული, ფანჯა-რამში მილიცასთვის ნაყიდ ვანილიან ტკბილ სამეღის ბოთლი. იგი შესტრავდა ბატონის ასულ ევას, ხოლო დახატოვებული იყო „ოლიონდ იყოს კი და...“ მოქმეზე გაზეთ იკი გასაღდეს და...“ მსა-ხურის ცოლთან.

მილკას უყვარდა ვანილის სასიუბო, ხოლო როცა კაცი ოცდა ოთხი წლისაა, ორი კვირაც რომ საიდელეს მაგიერ რაზე ნახობხალს შეიტქვს, არაფერია. შვიდი თუმანი თუ გინდ შჩავენკაში ამოკუბო თავსა—მესამე კლასში ძვირი არ არის,—იქ კი ბატონის ასული ევა,

პრპ. ვლადიმ ნიკ. ჩაღრიშვილი (მოკლული).

პრპ. გიორგი ივხ. თავართქიძე (დაკრილი).

პრპ. სილოზისტრა იხიდ. დოღონაძე (გარდაიც).

პ. კ. ი. ანანიასვილი.
(მოკლული).

გ. - ჯ. მ. მ. დულაშვილი
(მოკლული).

ზოგი ჰკრავს კონად; აქ ვეგბა ურემ მითარევს უღელი ხარი, იქ— გამოწვეული ცხენები ყაშირზე ბოლს სწიწნინა; ბავშები აქეთ- იქით ხეტიალობენ, ჰკვირიან, ზოგს ძტუქმუფოფარა ჩაუწუნენია თავ- შლის აყვანში... კრიახულია, მოუყვენრობა, სიცოცხლე... მკაა, მკა განაღებული. ყველა ამს ზოგი დან ტროლოები, ბელურები და ვეგბა, უზარმაზარი, მღვდლიანა მზე უმადე, გარინდულ ცახე... ის უმზერდა, უმზერდა... მიოღლი... მომივიდა..

ფერა რომ წამოჰკრა რაიდაცას, თითქოს ძლიდან გამოერკვა. შერკრა..

რა, რა მშვენიერი იყო ქვეყანა!.. რა საოცრება!.. მომზიბღელ- ლობა!..

პურის ზღვა, ზედ წითელი და ლურჯა ყვავილები ხალხი ნამვლებით ხეღში, ურემები, ხარები, ცხენები, ბავშვები, აყვანი- და... მზე, ვეგბა მზე კამამა, უძრავ ცახე. რა სურათია ღვთაებრი- ვი! რა პოეზია, რა ილია ანგელოზური!.. აი ახლა, ამ წუთში რომ ღმერთი, გამომთილყო ცაში და ქვეყნისთვის პირველად გადმოეწე- რა, განა საოცრა იქნებოდა? განა იქ, მინდორში, ყანაში მღვთის მსახურნი არ არიან? განა ესლა არ შეტელო ჰრისტეს აი ამ ჭალთან ჩამოსულყო, ჩამოშდარიყო შეტეულ ძანზე. თვის მოუფეთა შო- რის, ეამბა მათთვის გიაგი ჰურსა და დგარბოზე და თან ზავშე- მისთვის ესვა თავზე ხელი? და განა არ შეიტყობოდა ამ ხალხ შო- რის კვლევა გაერკვებულყო ხმა, რომ ბრძინა აბელეენ თვალს, კურთი იურებინან, მკვდარიც სდგებიან და ლატეი ენარების სა- ხარებო!..

ყველა— ამის ზემოდ კი მზე... მზე... „მზე“ შვიდი კავიკი სტრიქონი, ათასი სტრიქონი— შვიდი თუნიანი... „ოლინ კი იოს და“ ს- რედატკორი... ფულის მისღები ბართა კანტორაში... „შაენქია ვალი“ თვალის ასული ევა... გამოსთხოვია ვანტორანი ტკობი სასმე- ლი... ორი გვირა აბანის ჭეიხვან თვისუფლი... ათ- შუარინი განაშნა... ქრისტე, განაწყნებულე, წყნარი, მშვიდი, ზებუნებრი- ვად ბრძინა და ზებუნებრივად სათიო, — შერკრა, ნაბე, პურის ზღვასა და ნამდვიან მოკვლას შორის, ზოგიტი კი ცა და ხმა იქი- დან: „იქი არს ძე ჩემი საყვარელი, რომელიც მე სათიო ვიყავი...“

და მოიკცა იგი „არაღამაც“, შემოქმედ ვინცხას რომ იპყრობს, როცა სულ ურემქმედების ფრთებით შეფითხილარეს ხლიერ. ის მოტრიალდა, მუნა შინ გაქრულყო მალე, მალე... ოლინდ შეწე- მიდებია არ გაფერულიყო... ის ხომ ისე მტრთაბლია, ვით პეილა, რომელსაც ამინებს ქარისაგან მოქანაგი ბურთის ჩრდილი... უნდოდ გაქრულყო, იმიუნდა მანძილ ვერბინა, გახზე უცებ ურემ და დი- ბორბანა. ლეგა ტანისამოსიანი გლეხი ორი ცხენით მიეშურებოდა ქალაქისკენ. დაჯდამა ურემზე. „ჰა! კარგი არ არის? მიე დაიდალა, ისე ჰმინა, იმიუნდა მანძილი უღვდეს წინ...“ მას კი ისე უნდა რაც შეიძლება მალე ჩაუჯდეს მოხარბის მზეზე... მზეზე, რომელიც ოდისმე ქვეყნისთვის განახლებს ბოშამე შეიქმენა, სრული უნა- ცლო განახლების, მინდარებსა, მომკვლას შორის... ვიდრე ქალას მიაღწევდეს, უცე ბინდი წამოიპარება... ისე მ-აკვეთს მუხლს, ოლ-

ღება, რომ იძულებული იქნება დამწეს, შემოქმედება კი გაივლის გაფორინდება...

- ძიობილო, ჰეი ძიობილო!— დაუყერა მან გლესს.
- რაო, ბატონო?
- ქალაქამდ ვერ წამიყვან?
- რატომა რა? მაგრამ რა მომცემ, ბატონო? მე შემოვლა მომიხდება...
- უტრევიჩმა ცოტა ძირს დაშარა თავი, ჩემად მოისვა ჯიბეზე ხელი: საფულე ელა, მაგრამ შოკ მხოლოდ...
- მერე რა უნდა მოგკცე?
- გლესმა კეფა მოიღებანა.
- ე, შენისთანა ბატონი ჩემ ზარალს არ იკადრებს, ხელს წამიბოთავს!..

ხელმოვრედი ვითვა უტრეხული იყო: მაგრამ ფეს თ წასულყო მხოლოდ იმიტომ, რომ გლეხი მანეთს მისთხოვდა— გაჰყოლოდა ურემი?..

— კარგი, იქ გავსურდებით!— უთხრა მან და ურემზე დაჯდა. და ამა, მიდის აბატონი... კუკუ ძლიერ აქვს ცარიელი, თა- ვი— ძლიერ საყვ... დადგება ხომ ემნი, როცა მინდვრისა, მომკელ- თა შორის გავაღებო ხმა, რომ ხალხს ხარებრის სახარებოა... და ქვეყნიერება განახლება, აღსდგება მკვდრითთ... და სათიო ხალხს შორის მშვიდობა გამეფდება და ეს მზის კაშვავში მოხდება, „ზისის“ შვიდი კავიკი სტრიქონი... შაენქია...

უცებ დაიგრილა ურემმა ქალაქის ქვაფენილზე. უტრევიჩი შეტბა მთელი სხეულით, თითქოს გველი დაინახაო. საფულე კი აქვს, მაგრამ შოგ მხოლოდ სამი შურია... რის ინიდი ჰქონდა, როცა ურემში ჯდებოდა?.. ალბად თავის ოცდა ოთხი წლის და მომავალ- სისა... რა ჰქვანას? რედაქციაში აღბარენ იქნებან, „ოლინ კი იყვის და“ არ საბაზე იყეტება. ამოა ვინმეს საბოგის წინდაწინ მანეთი „აყანასა“ ან ესტრის ვინმეს „უხელამდ...“ რა ჰქვან ს? ფე შენი, რა უფრობაა!.. მისცეს სამი შურია?.. „ჯერ ერთი, ეს იმასა მინდვანს ხელამდებ არაფერი სკამოს, ეს კი რაც უნდა იყვის ოთხი ძეხვია და ორი ბულკა. უნდაიყვანდეს კი: როგორ უნდა შეიღობის გლეხს ამოდენა ზამთი სამი შურია?.. ვინ იცის ათი ვერის სება მხა- რეს გამოხევი?..“

- სად მივიყვანოთ, ბატონო?— ჰკითხა გლეხმა. სასოწარკვე- თამ მოიკცა.
- აქ!— დაუყერა მან უცებ, როცა ერთ სახლთან გაიარეს იმ სახლს უტანიდან გასაღული კარიცა ჰქონდა.
- ტატარ!..
- ამა, ძიობილო, ეს სამშაორიანი. ავალ მალა და ფულს გამოვართმევ, თორემ ჯიბეში სულ შურიაანებ მამქა. გვადლობო...
- რა უნდა გეკრედილი...
- თვალსა შეხედ და ვერ ერთ მაღაზის წარწერას, მერე მეორეს, შემდეგ მაღაზის ფანჯრებს, მერე ქვაფენილს და, ბოლოს გაი- ლანდა:
- ფე შენი, ძან ბატონი არ ყოფილა, ძან! ეშმაკმა ჰმოდის იმის თავი! სამ შურიათი ვაგნომიდილი! „ბატონო“, ჩამოიქვითა. ჩაფურთხა მუკში და შემოუწინა შოლტე ცხენებს. გეტკორი ტრე- ნევიჩმა კი შერიბინა ალაყაფის კარებში და ვით მისი სენია, აქულ- ლისი რომ მიიღვდა, გაქრა „სასის“ კარი-ბეკში, ვაგარდა უქანა კარიდან, ქუთ-მოკლელო მიჰქოლდა ქუჩიდან ქუჩაში და მთელი სხეულით კანკალი გადუღიდა: ხომ არ ისმინდა უქანდის მერე- მის რიბინი და ვეროლი გლეხისა. „ბატონო, ჰა ბატონი!— ფული ბერე ფული...“ თვის კი მზე უტრიალდა. „მზე“, შვიდი თუნიანი, შაენ- ღია, ბატონის ასული ევა, ქვეყნიერების განახლება, მინდორი, მომკვლეს. მაგრამ მერე ვახსენდა, რომ იმ გლეხს წყველი ცხენი ჰყავს, ის კი ვერ შეიტკვევა ოთხ ძეხვს და ორი ბულკა— და „ბა- ტონო“ თვალზე ცრემლი ჩამოიკვდა.

სანაენიძე.